

L'Espanya plural

Periòdicament a Catalunya es planteja la qüestió de la relació amb Espanya. En el moment actual emergeix com un factor clau per decidir l'orientació futura del país. La sensació de final d'etapa, fruit de l'exhauriment del projecte i del liderat polític que ha encapçalat el projecte catalanista des del 1980, es combina amb la sensació de que a Espanya hi ha qui intenta passar full de l'esperit de la Transició i de la Constitució espanyola de 1978.

Precisament, l'intent de restauració d'un nacionalisme espanyol que vol aferrar-se a la lletra de la Constitució per matar l'esperit constituent del 78 fa que la preocupació catalana sigui compartida també arreu d'Espanya. En definitiva, es planteja una vella qüestió: la de l'Espanya possible.

És una situació delicada que, depèn de com vagin les coses, podria acabar en una incomunicació frustrant entre Catalunya i Espanya, amb dos nacionalismes encastellats en les seves posicions. És una situació que demana lucidesa i coratge polític per superar-la.

Amb l'ànim de propiciar el debat, i de cercar elements de confluència per construir un projecte d'Espanya plural, publiquem el tercer número de FRC. No volem amagar que es tracta d'un debat difícil, fàcilment distorsionable pels qui estan instal·lats en les comoditats de les seves certeses. És també un debat que no es pot fer des del doctrinarisme ni des del fonamentalisme. Però és un debat necessari i, malgrat el que hom digui, oportú, en la mesura que contribueixi a perfilar un horitzó diferent al que ens proposen els nacionalismes que tan sols estan d'acord en no voler entendre's.

L'Espanya plural és un debat obert, que nosaltres plantegem des d'una proposta catalana per Espanya, un projecte federal, (Narcís Serra), amb unes pedres de toc com la reforma del Senat (Isidre Molas), pedra de toc institucional, o com el tractament de les llengües d'Espanya (Montserrat Palma i Antoni Puigverd), pedra de toc cultural i afectiva. Un projecte difícilment assolible sense voluntat i canvi de cultura política (Enric Fossas).

L'Espanya plural és una aposta del catalanisme progressista que contrasta amb una altra visió més pessimista respecte a les relacions entre Catalunya i Espanya, i que demana una resposta intel·ligent d'Espanya (Antoni Castells).

És també un debat que hem volgut emmarcar en la perspectiva de la història en recordar –i així commemorar– la tradició federal en ocasió del centenari de la mort de Francesc Pi i Margall (Agustín Millares). El seu pensament és una fita de l'altra tradició que ha imaginat que l'Espanya plural era possible. Un corrent de pensament necessari per superar l'imaginari de l'Espanya tradicional (Javier Tusell) i per pensar la nova Europa (Jordi Borja).

I és, sobretot, una proposta de diàleg, a la que hem convidat els diversos presidents autonòmics socialistes, amb la certesa que sense un decidit liderat del socialisme espanyol es pot malbaratar l'oportunitat d'avançar cap a l'Espanya plural.

Pasqual Maragall, a l'entrevista que publiquem, manifesta la seva esperança en l'Espanya confiada i oberta, que mira endavant i que no tem les innovacions. Amb aquesta esperança deixem a mans dels lectors el tercer número de FRC.

Fundació Rafael Campalans